

A Prelátus levele (2020. október 28.)

Ebben a lelkipásztori levelében Mons. Fernando Ocáriz nagyító alá veszi az Opus Dei szellemiségét és a Mű híveinek különböző személyes körülményekkel és jellemzőkkel bíró hivatását.

2020.11.27.

A Prelátus levelének tartalma (2020. október 28.)

I. A hivatás ajándéka

Mindent átfogó kegyelem

Ugyanaz a szellemiség

Saját apostoli küldetés

Néhány saját eszköz

Egység és különbözőség

Egész életünkkel

II. A Műbe szóló hivatás numeráriaként és numeráriusként

Nyitott szív

Keresztre szegezett csoport

III. A Műbe szóló hivatás numerária auxiliarként

A személy és a család elsőbbsége

Mindenféle környezetből

Apostolkodás apostolkodása

IV. A Műbe szóló hivatás agregataként és agregátusként

Saját karakter

Krisztus jó illata

V. A Prelatúra papjai

Mások szolgálatában

VI. A numeráriusok és agragátusok apostoli cölibátusa

VII. A szupernumerária és
szupernumerárius hivatás a Műben

Nagyon nagy isteni kegyelem

Házasság és család

*Keresztény módon befolyásolni a saját
környezetünket*

VIII. A Szent Kereszt Papi Társaság agregátus és szupernumerárius hivatásai a Műben

Drága gyermekeim, Jézus oltalmazza
leányaimat és fiaimat!

1. A Mű születésének századik
évfordulójához közeledve és az Úr
által elénk tárt apostolkodás széles
panorámájára gondolva, szerettem
volna, ha mélyebben és lassabban
átelmélkedjük Szent Josemaría
tanításában, hogy hogyan
konkretizálódik az egyes ember
életében a keresztények egyetemes
meghívása az életszentségre. Az
Atyánk kezdettől fogva megértette,
hogy a meghívás egyetemessége
magában foglalta az Isten és a
felebarát iránti szeretet teljességét a
világ közepén is, valóságos
világunkban annak fényeivel és
árnyaival együtt.

I. A hivatás ajándéka

Mindent átfogó kegyelem

2. Isten mindenkit kiválaszt és hív:
"Mert őbenne választott ki
bennünket a világ teremtménye előtt,
hogy szentek és feddhetetlenek
legyünk előtte." (Ef 1,4) Ezzel az
ajándékkal szembeni lelkiismeret és
felelősség fiatalos lelkiülettel kísérve
arra vezet minket, hogy
együttműködjünk a világ
megszentelődésében. Közösségben az
egész Egyházzal igyekszünk
nagylelkűen válaszolni keresztény
hivatásunkra, amely bennünket az
Opus Deibe hívott.

Nézzük ennek a hivatásnak a
nagyságát, amely örök értelemmel
tölti be utunkat ezen a világon,
korlátaink és hibáink ellenére, és az
útközben eléünk jövő nehézségek
ellenére, *minden ellenére* – ahogy az
Atyánk szokta mondani.

Szent Josemaría a "hivatás mindent
átfogó kegyelméről" beszélt. Itt nem
valami pillanatnyi dologról van szó,

hanem állandó kegyelemről: “új látásmóddal tekinteni az életre... Olyan mintha fény gyúlna bennünk” és egyúttal “titokzatos indíttatás”, “éltető erő, ami lavinaszerűen magával ragad” [1]. Röviden olyan kegyelemről van szó, amely egész életünket áthatja, és fényként, erőként jelenik meg. Fény, amellyel látjuk az utat, amit Isten kijelöl számunkra, és erő, hogy képesek legyünk válaszolni a hívásra, igent mondani és haladni az úton.

Az Atyánk egyik levelében azt írja: “a hivatásban csak Isten kegyelme működik közre – mint indító ok- és az érintett nagylelkűsége, akit ez a kegyelem megindított” [2]. Az Úr mindig azt szeretné, hogy a szabadságunknak döntő szerepe legyen a válaszban – a kegyelem nem veszi el a szabadságunkat, hanem tökéletesíti – és így a hivatás létrejöttében is szerepel. A szabadság persze számíthat a

megkülönböztetéshez azoknak a tanácsára, akik adhatnak és kötelességük is tanácsot adni.

Ugyanaz a szellemiség

3. A Műben mindenki a saját személyes körülményeinek megfelelően ugyanazt a hivatást kapta: legyen Opus Dei és valósítsa meg az Opus Deit, ugyanazzal a szellemiséggel, ugyanazzal az apostoli küldetéssel, ugyanazokkal az eszközökkel.

Mindannyiunknak *ugyanaz a szellemiség* e, amely arra sarkall, hogy megszenteljük a mindennapi életet és különösen a munkát: “Nincs a földön olyan nemes emberi tevékenység, amelyet nem lehetne megisteníteni, nem lehetne megszentelni. Nincs olyan munka, amelyet ne kellene megszentelni és ne lehetne megszentelő magunk és mások számára” [3]. Ez a szellemiség arra sarkall, hogy életünk minden

pillanatában keressük az Istennel való egységet abban, amivel találkozunk. Ezért a munka megszentelése az *ajtóvasalat*, amely körül az életszentségünk keresése és Krisztussal való azonosulásunk forog a kegyelem segítségével.

Ebből származik a földi valóságok pozitív szemlélete, melyekbe Isten helyez minket. Szeretjük ezt a világot, de nem hagyjuk figyelmen kívül azt, ami ellenkezik a jóval (vö. 1 Jn 2,15). A világ aggodalmai a miénk is, és ha az örömei általában megkönnyítik számunkra, hogy szeressük, akkor a fájdalmai arra vezetnek, hogy még jobban szeressük. Milyen vígasztalóak és milyen felelősséget jelentenek Szent Pál szavai: “minden a tietek. Ti azonban Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig az Istené.”(1 Kor 3, 22-23)

És ha a munka megszentelése az életszentségünk tengelye, akkor az

istengyermekségünk tudata az alap. A megszentelő kegyelem révén a gyermekség bevezet a Szentháromság isteni életébe, mivel a Fiúban mi is az Atya gyermekei vagyunk a Szentlélek révén. “A keresztség kegyelme által Isten gyermekei lettünk. Isten ezen szabad döntésével a természetes emberi méltóság összehasonlíthatatlan módon felemelkedett: és ha a bűn le is rombolta ezt a csodát, a Megváltás még csodálatraméltóbban építette újjá, és még teljesebben vehetünk részt az Ige istengyermekségében.” [4].

Az istengyermekség alap és egész életünknek formát ad: Isten gyermekeinek bizalmával tudunk imádkozni, Isten gyermekeinek könnyedségével tudunk haladni az életünkben, Isten gyermekeinek szabadságával tudunk átgondolni és dönteni, Isten gyermekeinek nyugalomával tudunk szembenézni a

fájdalommal és szenvedéssel, és úgy értékelni a szép dolgokat ahogy Isten gyermeke.

Az istengyermekség valóban “jelen van minden gondolatunkban, minden vágyunkban, minden érzésünkben” [5]. És szükségszerűen testvériséggé növekszik. “A Lélek maga tesz tanúságot lelkünkben, hogy Isten gyermekei vagyunk.”(Róm 8,16) Ezt tanúsítja bennünk az Isten iránti gyermeki szeretet [6], amely magával hozza a testvériséget. “Mások más forrásból isznak, de számunkra az emberi méltóság és a testvériség forrása Jézus Krisztus evangéliumában van.” [7].

Lelki életünk középpontja és gyökere az eucharisztikus áldozatban van. Ez ténylegesen gyökér: “Valahányszor az oltáron bemutatjuk a keresztdáldozatot, melyben "Krisztus, a mi húsvéti bárányunk

fömláldoztatott"(1Kor 5,7),
megváltásunk műve folytatódik.” [8].

Az, hogy a személyes életünk
valóban az Eucharishtiába
gyökerezzen, a kegyelemre adott
választól is függ: “Küzdj azért, hogy
az Oltár Szent Áldozata legyen belső
életed központja és gyökere, és így
egész napod istentiszteleti
cselekménnyé alakuljon – a
Szentmise meghosszabbításává,
amelyen résztvettél, és előkészületté
a következő Szentmisére – és ez
csorduljon túl fohászokban,
szentséglátogatásokban, hivatásbeli
munkád és családi életed
felajánlásában.” [9].

A keresztény élet Eucharisztia
központúságából származik az
apostolkodás fejlődése és
hatékonyága is: “Légy
eucharisztikus lélek! – Ha
gondolataid és reményeid
középpontja a Tabernákulum, milyen

bőségesek lesznek fiam, az életszentség és az apostoli tevékenység gyümölcsei.” [10].

Saját apostoli küldetés

4. Ugyanaz az apostoli küldetésünk van: ugyanúgy meg vagyunk hívva a megszentelődésre és az Egyház küldetésével való együttműködésre a világ keresztény átalakításában; és ami esetünkben ez az Opus Dei szellemiségének élése. A Mű saját küldetése csak az Egyház nagy misszióján belül érthető meg pontosan, amelyben “valamennyien arra vagyunk hivatottak, hogy fölkínáljuk másoknak a kifejezett tanúságtételt az Úr üdvözítő szeretetéről, aki minden tökéletlenségünkön túl följánlja nekünk közelségét, szavát és erejét, és így értelmet ad életünknek.” [11].

Kizárólag az Egyházban, Krisztus misztikus testében kapunk erőt, hogy a mai kor világában termékenyen

szolgáljunk. Éppen ezért, bár korlátainkkal, de részesedünk az Egyház céljaiban, aggodalmaiban és szenvedéseiben mindig és mindenhol. Mindannyian magunkénak érezhetjük Szent Pál szemléletét: “Ki gyöngé, hogy én ne volnék gyöngé? Ki botránkozik meg, hogy én ne égnék?” (2Kor 12,29)

5. Az apostoli küldetésünk nem korlátozódik bizonyos tevékenységekre, mert a Jézus Krisztus iránti szeretetből kiindulva mindent át tudunk alakítani a másoknak végzett keresztény szolgálattá. Mindegyikünk teljes mértékben megvalósítja a Mű küldetést a saját életével: a családjában, a munkahelyén, a társadalomban, ahol él, a barátai és az ismerősei körében. Ezért érthető, hogy Szent Josemaría miért ismételte gyakran, hogy a Műben mindig “elsődleges fontosságú és alapvető az egyén apostoli

kezdeményezőképesége, szabadon és felelősen a Szentlélek indíttatására, és nem a szervezeti struktúrák.” [12]. Szintén hangsúlyozta, hogy a Műben a legfőbb apostolkodás a barátság és bizalom, amit személyesen valósít meg mindenki.

Mindennek fényében, jobban érthető annak az értelme, hogy “minden apostoli feladat és az ezekhez használt eszközök: *onus et honor* – közös teher és közös megtiszteltetés, numeráriusoké, aggregátusoké és szupernumeráriusoké, és a munkatársaké is” [13]. Az apostoli küldetést a szentek közösségében valósítjuk meg, mindannyian együtt bárhol is vagyunk. Ezért utal Szent Josemaría mindenkire az Egyházban: “ha használjuk az eszközöket, akkor só, világosság és kovász leszünk a világban, Isten vígasztalására.” [14].

Néhány saját eszköz

6. Küldetésünk teljesítéséhez Krisztus az út. És hogy tanítványként és apostolként kövessük őt, az Opus Deiben mindenkinek ugyanazok az eszközei: ugyanazok a normák és keresztény szokások, és ugyanazok a lelki és doktrinális képzési eszközök. A személyes körülményeknek megfelelően más módon élhetjük ezeket, de összességében ugyanazok.

Nem szabad szem elől téveszteni, hogy ezek eszközök, és önmagukban nem célok, amelyek Isten kegyelmével elvezetnek ahhoz, hogy a hétköznapi események során is növekedhessen a szemlélődő élet, amit a szentségek adta Krisztusban való élet bősége táplál, különösen az Eucharisztia. Az áhitatgyakorlatok részei egy szeretetteljes párbeszédnek, amely egész életünket átöleli és személyes találkozást jelent Jézus Krisztussal. Olyan pillanatok

ezek, amelyekben Isten vár, hogy megoszthassa velünk az életét. Az

erőfeszítés hogy teljesítsük őket szabaddá tesz, mert “az életszentséget az ügyes izmok rugalmassága jellemzi (...) A szentség nem merev, mint a kartonpapír: tud mosolyogni, engedni, várni. Élet az: természetfeletti élet.”[15]

Így arra törekszünk, Isten irgalmában bízva, hogy tökéletesebben éljük a szeretetet azzal a szellemiséggel, amelyet Isten adott nekünk. Szentnek lenni nem azt jelenti, hogy egyre több dolgot csinálunk, vagy teljesítünk bizonyos elvárásokat, amelyeket feladatként tűztünk ki. Az életszentség útja, ahogy Szent Pál is írja, válasz a Szentlélek működésére, míg Krisztus ki nem alakul bennünk (vö. Gal 4,19).

Egység és különbözőség

7. Az Atyánk úgy látta a Mű munkáját mint “egyetlen szövet”, ugyanannak a hivatásnak a különböző módokon élt összessége. Ezért ragaszkodott ahhoz, hogy a Műben nincsenek osztályok, vagy fontosabb és kevésbé fontos tagok: sem amiatt, ahogy élik az egyes tagok a hivatásukat, sem a szakmai munkájuk alapján. Mint minden természetfeletti valóságnál, a lényeg az Isten szeretetére adott válasz, és ezt nem lehet földi mércével mérni.

Szent Josemaría így fejezte ki a hivatásnak az egységét: nekünk “ugyanaz az isteni hivatásunk, egyetlen lelki jelenség, amely rugalmasan alkalmazkodik a személyes körülményekhez és az egyén életállapotához. A hivatás azonossága az odaadás azonosságát jelenti a természetes korlátokon belül, amelyeket a különböző feltételek adnak.” [16].

Természetesen az egység és a különbözőség a Műben a nők és férfiak viszonylatában is megjelenik: ugyanaz a szellemiség, az apostoli hivatás és az eszközök, de tevékenységeiket külön-külön szervezik. Ezen kívül a Mű egészére vonatkozó dolgokban a férfiak és nők számára egységes vezetőség van regionális és központi szinten. A női és férfi vezetői szervek ugyanúgy kezdeményeznek és felelősséggel bírnak. A jog által meghatározott fontos esetekben ugyanúgy lehetőségük van elfogadni vagy visszautasítani a Prelátus javaslatait, vagy a régiókban a regionális vikáriusét.

Egész életünkkel

8. Úgy tűnhet, hogy néhány embernek nagyobb az odaadása a Mű küldetésében mint másoknak. De ez nem így van. Mindenki ugyanolyan odaadással él, mert Opus

Deinek lenni és megvalósítani az Opus Deit nemcsak bizonyos feladatokban vagy testületi apostoli kezdeményezésekben való részvételt jelent. A hivatás és a hozzá kötődő küldetés az egész életet átölelik, nemcsak egy részét, mert az egész élet lehetőség és alkalom a Jézussal való találkozásra és az apostolkodásra.

Ennek kapcsán írta Szent Josemaría, hogy a hivatásunk “teljes odaadást feltételez, mert bárki bármely családi állapotban, teljes odaadással végzi a munkáját és az állapotbeli kötelességeit az Opus Dei szellemisége szerint. Ezért ha Istennek adjuk magunkat az Opus Deiben, nemcsak bizonyos tevékenységeknek szenteljük magunkat, vagy több-kevesebb időt szánunk jótekonyságra, más dolgokat elhanyagolva. Az Opus Dei az egész életünket áthatja” [17]. Teljes odaadás, az egész életet átfogja,

önmagunk teljes odaadását jelenti, mert mindenben hív Isten, hogy szeressük őt és szolgáljuk a többieket szeretettel, ami egyben a belső szabadság. Ahogy Don Alvaro megjegyzést fűzött ehhez: “a Mű nagy rugalmasságot igényel, minimális szabályozással, ami szükséges, de ez minimális, hogy a törvény betűje ne ölje meg a szellemiséget: *Littera enim occidit, spiritus autem vivificat* .(Hiszen a betű öl, a Lélek pedig éltet.) (2 Kor 3,6)” [18].

9. Ezzel a levéllel arra szeretnélek hívni benneteket, hogy újítsuk meg a hálánkat az Úr felé a hivatás ajándékáért. Örömmel adjunk hálát ne csak a Mű szépségeért, úgy ahogy Isten akarja teljességében, hanem mindenki külön-külön is szemlélje, ahogy ez a szépség megjelenik személyes módon ahogy a prelatúra hívei megélik ugyanazt a hivatást: numeráriusként, a nők esetében

numeraria auxiliarként is –
agregátusként,
szupernumeráriusként vagy a Szent
Kereszt Papi Társaság tagjaként.

Ilyen összefüggésben szerettem
volna még egyszer hangsúlyozni,
amit néhány hónappal ezelőtt írtam:
a saját személyes gyengeségünk és
másokénak a tapasztalata
összehasonlítva azzal a csodálatos
ideállal, amit keresztény hitünk és a
Mű szellemisége tár elénk, nem
szabad hogy elkeserítsen. Az ideál és
az életünk szegény valósága közötti
aránytalanság okozhat
kiábrándultságot, de bizonyosak
vagyunk abban, hogy minden nap
újrakezdhetünk a Szentlélek
kegyelmének erejével [19].

II. A Műbe szóló hivatás numeráriaként és numeráriusként

10. “A Mű szívében vannak a
numeráriák és numeráriusok – a
szolgálat sajátos küldetésére

meghívva -, akik testvéreik lába elé tudják helyezni magukat, hogy kedvessé tegyék számukra az életszentség útját, hogy minden testi és lelki szükségükben gondoskodjanak róluk, hogy segítsenek nehézségeikben és lehetővé tegyék áldozatkészségükkel mindenki apostolkodását. [20]. Így a numeráriák és numeráriusok életet adnak testvéreiknek: munkájuk “mindenkiben aktívan és ébren tartani a szellemiséget, ami következésképp rendkívüli testvériséget és egységet hoz létre» [21].

A numeráriák és numeráriusok hivatását az Opus Deiben az apostoli cölibátus és a képzési feladatokban és apostoli munkákban való teljes rendelkezésreállítás határozza meg. Ez a rendelkezésreállítás mások felé egy sajátos szolgálatként értelmezhető és így valósul meg, és főleg az a körülmény könnyíti meg, hogy ők a

Mű központjaiban laknak. Azonban előfordulhatnak olyan körülmények is, amikor ez nem így van. Ez viszont nem érinti sem az identitást, sem a küldetést, mert mindig a többiek szolgálatában állnak, bárhol is lakjanak.

Nyitott szív

11. A numeráriák és numeráriusok rendelkezésreállása és mások szolgálata a szívnek egy valódi nyitottsága: olyan szabadsággal amely kizárólag Istennek él, és miatta a többiekért, az elvégzendő feladatokkal azonosulva, amelyekre a Műben szükség van.

Néhányaknak a rendelkezésreállítás a képzési feladatokban és apostoli munkákban konkretizálódik, miközben képességeiknek, tanulmányaiknak vagy más szempontoknak megfelelő munkájuk is van, hogy elvigyék oda az evangélium örömhírét. Mások fő

szakmai tevékenységként a Műközpontjainak háztartásait vezetik, vagy képzési, vezetői feladatokat végeznek, vagy apostoli munkákban vesznek részt.

Másrészről a rendelkezésreállítás nem korlátozódik egy passzív ‘*megteszem, amit kérnek tőlem*’ hozzáállásra, hanem akkor bontakozik ki teljességében, ha azon gondolkodunk, hogyan tudjuk az Istentől kapott képességeinket az apostoli küldetés szolgálatába állítani, ha használjuk őket, ha kezdeményezően felajánljuk magunkat. Ezért a rendelkezésreállítás nem mozdulatlanság, ellenkezőleg, épp az a vágy, hogy mozogjunk Isten ütemére.

Fontos megérteni és úgy élni a teljes rendelkezésreállást mint szabadságot, abban az értelemben, hogy ne legyen más kötelék, mint a szeretet (vagyis ne legyünk lekötve

egy munkához vagy lakóhelyhez stb., képesek legyünk bárhova kötődni, ahol éppen vagyunk). Nem a külső körülmények tesznek szabaddá, hanem a szívünkben lévő szeretet.

Ezt a fajta szolgálatot, az Opus Dei irányítását az Atyánk konkrétan úgy látta megfelelőnek, ha a numeráriák és numeráriusok végzik. Ezekben a munkákban szükséges az elhivatottság, hiszen az egész létezését jelentik. Mégis tévedés lenne azt hinni, hogy akik az irányítási vagy képzési feladatoknak szentelik magukat, azok jobban odaadják magukat vagy többet tesznek az Opus Deiért. Don Javier így írt erről az egyik levelében: “Nincs más megoldás, mint hogy néhány gyermekem megszakítja vagy teljesen félreteszi -legalább egy időre- a szakmai tevékenységét, hogy támogassa a testvéreit a lelki életben és irányítsa az apostoli munkát.” [22]

Az Atyánk több helyen kifejezi ezt a teljes belső rendelkezésre állást:
"Minden hivatás isteni, de a numeráriusoknak teljes holokausztban kell magukat Istennek adniuk, odaadva mindenüket, az egész szívüket, minden tevékenységüket, a birtokukat, a becsületüket." [23]. Éppen azzal tudják megvalósítani szabad odaadással a Művet, hogy bármilyen feladatot fel tudnak adni feltétel nélkül. Ahogy ez magától értetődő, vannak néha olyan körülmények, amelyek objektíven korlátozzák bizonyos feladatok végzését vagy adott időben nem teszik lehetővé. Ezért ismétlem, hogy a belső hozzáállás fontos a teljes odaadáshoz, hogy szolgáljuk a többiekét Krisztusért.

Keresztre szegezett csoport

12. Szent Josemariának ezeket a szavait is idézzük fel: "Az Úr nem

halandónak szeretné a Művet, hanem halhatatlannak. Ezért szeretné, hogy legyen a Műben egy csoport, akik keresztre vannak szegezve, a Szent Kereszt tesz kitartóvá, mindig ugyanazzal az evangéliumi lelkülettel, amely imádsággal és áldozattal termi meg a cselekvő apostolkodás ízes gyümölcseit.” [24]. Az Atyánk nem jelöli meg pontosan, hogy kik alkotják ezt a keresztre feszített csoportot, de Don Álvaro ezen bekezdéshez fűzött jegyzete arra mutat, hogy itt már látható vagy érzékelhető, hogy különböző módokon lehet élni a hivatást a Műben. A szövegösszefüggés miatt gondolhatjuk, hogy itt főleg a numeráriákra és numeráriusokra utal.

Másutt Szent Josemaría a papokra is utal, akik különösen a Kereszten vannak. És valójában mindenkinek keresztre feszítve kell lennie, az

aggregátusoknak és szupernumeráriusoknak is, mert ott találkozunk az Úrral, ahogy az Atyánk kifejezi saját mély tapasztalatát: “Ha kereszted van, akkor azonosulsz Krisztussal, Krisztussá leszel, és ezért Isten gyermekévé is.” [25].

Néha emberileg talán nektek, numeráriáknak és numeráriusoknak nehezetekre esik elhagyni a szakmátokat, hogy másfajta feladatokban dolgozzatok (a Mű központjainak háztartása, az irányítás, a képzés, vagy apostoli tevékenységek vezetése), ez mégis egy gyümölcsöző találkozás a kereszttel, a Krisztussal való legmélyebb azonosulás helye, és egy sokszor nem várt, nagy természetfölötti öröm forrása.

13. Amikor felvételünket kérjük a Műbe, akkor tudunk róla és szabadon elfogadjuk – szeretetből –

ezt a rendelkezésre állást, amellyel egy isteni vállalkozáshoz kapcsolódunk. Ugyanakkor, mint a lelki életben minden, az érlelődés az odaadásban idővel növekszik. Ez a növekedés a képzés által, a belső élettel valósul meg, és az odaadás különböző tapasztalataival – kis tervváltozások, feladatok során – amelyek felkészítik a lelket a nagy változásokra, ha ezek egyszer szükségesek lesznek. Természetesen az igazgatók mindig igyekeznek kikérni az érintettek véleményét, amikor fontos feladatról vagy változásról van szó, bár ők egyszerű módon kifejezik a nehézségeket, amiket esetleg látnak, továbbra is rendelkezésre állnak bármire, amire szükség van Isten és a lelkek iránti szeretetből.

Hangsúlyozom, hogy a lényeg a belső hozzáállás, a testvérek és sok más ember iránti odaadás, akik várják keresztény szolgálatunkat:

“Emeljétek fel szemeteket, és nézzétek meg a szántóföldeket: már megértetek az aratásra.” (Jn 4,35)

Ez a hozzáállás tökéletesen összeegyeztethető egy egészséges szakmai becsvággyal, és magától értetődően felelős viselkedéssel, hogy anyagilag eltartsuk magunkat és természetfeletti családunk szükségleteiről gondoskodjunk. A szakmai tevékenység változtatására való nyitottság, ha a Mű úgy kívánja, mások képzésének szentelődni, éppen abból a meggyőződésből fakad, hogy olyan nők és férfiak kívánunk lenni, akik hasonlítanak a többiekhez a világ kihívásaiban, mert küldetésük segíteni átalakítani és Istenhez vinni azt. És ezt nagyon hatékonyan lehet tenni a Műben a vezetői vagy képzési feladatokban.

A numeráriák és numeráriusok élittek az apostoli cölibátus ajándékát, a Krisztus iránti szeretet teljességét,

amely nyitott a lelki apaságra és anyaságra. Meg vagytok hívva, hogy élő tanúi legyetek az Istennek való teljes odaadottságnak a világ közepén, teljes rendelkezésreállással mindenki szolgálatában: beleszeretve Jézusba, a többiekbe és a világba. Különleges hivatásokat, hogy egy természetfeletti családra vigyázzatok és a testvéreitekkel törődjete.

Nagyon széles látókörön mozogtok: odaadott életetekkel – néha talán rejtett módon, csillogás nélkül – a világ utolsó sarkába is eljuttok a termékenységetekkel.

III. A Műbe szóló hivatás numerária auxiliarként

14. Nektek, numerária auxiliároknak sajátos szerepetek van a szolgálatban, amelyet úgy fejlesztetek, hogy a Mű központjaiban megteremtitek és fenntarjátok a keresztény családi

hangulatot. Ezt a feladatot a munkáttal valósítjátok meg, és ez a ti esetetekben a háztartási munka. Jól tudjátok, hogy nemcsak arról van szó, hogy fizikai munkákat végeztek, melyeket különböző mértékben mindannyian végezhetünk és végeznünk is kell, hanem ti előre tervezitek, megszervezitek és összefogjátok oly módon, hogy a végeredmény az otthon, ahol mindenki jól érzi magát, elfogadva, megerősítve, ahol gondoskodnak róla, és ugyanakkor mindenki felelős is. Ennek minden embernél nagy jelentősége van a többiek miatt, mert az egész Műnek és minden egyes tagjának felépítésében és belső lelkületében visszatükröződik. Így váltok ti nők “pótolhatatlan támasszá és szellemi erővé azok számára, akik az ő nagy lelki energiáiból” ^[26] – a ti szellemiségetekből merítenek.

A személy és a család elsőbbsége

15. Munkáttal gondoskodtok és szolgálátok a Múben élóket úgy, hogy az egyes személyek válnak a munkáttok elsódtleges céljává. Ez egy nagyon konkrét kifejeződése annak, hogy a Mú család, egy igazi család nemcsak átvitt értelemben.

Emlékezték, ahogy az Atyánk sokszor mondta, hogy a Múben a kötelékek erősebbek mint a vérségiek, és ennek érzelmi következménye van, a kölcsönös szeretet.

Szent Josemaría sokszor gondolt arra, hogy a háztartási munka ugyanaz, mint amit a Szűzanya végzett. Ezért a Múben a családi hangulat leképezése, folytatása a názáreti otthonénak, amit bár nem láttunk, el tudunk képzelni.

Bár a központok háztartási részét különbözőképpen nevezik a különböző kultúrákban, de a segítő numeráriák mint testvér, anya, a család fontos tagjai, ugyanúgy mint

az Atya vagy a többiek. Az Istentől kapott kegyelemről, hogy mindenkiről gondoskodjatok a Múben, Szent Josemaría azt mondta, hogyha tehetne volna, akkor segítő numerária lett volna. *Kislányaimnak* hívott benneteket, mert utolsóként érkeztetek a Múbe, és nem azért mert kiskorúnak tartott volna titeket. Ellenkezőleg, nagyon bízott érett és szilárd hűségetekben, amivel előre lehet vinni a Mú nagy szándékait.

Mindenféle környezetből

16. Nagyszerű az a valóság, hogy egy numerária auxiliar mindenféle környezetből jöhet. Néha valóban felmerül a kérdés, hogy valakit Isten numeráriának vagy numerária auxiliarnak hív. Több tényező közül az egyik a saját érzék a legdirektebb szolgálathoz és az emberekről való gondoskodáshoz. Természetesen a megkülönböztetés végső soron az

érintettől függ a lelki vezetés és az igazgatók útmutatásával.

Minden esetben fontos megérteni, hogy a háztartásimunka nagy méltóságot jelent: adni és fenntartani az otthon melegét egy családban. Ezenkívül akik az adminisztrációban dolgoznak “ezen a szakmai munkán keresztül – mert ez szakma a szó igazi és nemes értelmében – jó irányba befolyásolják nemcsak a családjukat, hanem a barátaikat, ismerőseiket is, és mindazokat, akikkel valamilyen módon kapcsolatba kerülnek. Néha sokkal nagyobb hatással, mint más szakemberek.” [27].

Apostolkodás apostolkodása

17. Szent Josemaría úgy értékelte az adminisztráció munkáját mint az apostolkodás apostolkodását, ami nélkül a Mű nem tudna előre haladni. Elsősorban azért, mert nagyon közvetlen apostolkodás.

Megismétlem, hogy nem csak materiális szolgálatról van szó, ami önmagában szükséges és fontos, hanem még inkább erről az imádsággá alakított tevékenységről, ami nagyon közvetlenül kihat az adott központban élők emberi és lelki képzésére. Az a környezet, amit létrehoztok, alakít és sokat alakít.

A jól végzett munkátok valóban megtestesíti a szellemiséget és hatékonyan közvetíti a tettek útján, konkrét és állandó módon. Ezért igyekezzetek a lehető legjobb szakmai szinten végezni az otthoni munkákat, mint ahogy bármelyik gyermekem teszi a saját munkájában. Felemelve a megszentelt munka horizontjára, a szakmai hozzáértéseket közvetlenül a személyek szolgálatába állítjátok, és így emberivé teszitek és inspiráljátok mások munkáját.

Másodsorban az adminisztráció munkája az apostolkodás apostolkodása azért, mert éltető és erősítő hatásával lehetővé teszi a többi apostolkodást, különösen ha igyekeztek Istennel folytatott párbeszéddé alakítani. “Az adminisztrációban végzett munkával – írta nektek Szent Josemaría – minden apostoli tevékenységben résztvesztek, minden munkában együttműködtök. A jól működő adminisztráció szükséges feltétel, az egész Mű számára a legnagyobb erőforrás, ha Isten iránti szeretettel végzitek.” [28]. Nagyon észrevehető, amikor egy új országban vagy városban az apostoli munka kezdetekor még nincsen jelen az adminisztráció; és amikor már van, akkor a Műben több élet és több lendület lesz. Ezenkívül természetesen a segítő numeráriák is sok más apostoli feladatban együttműködnek, oly mértékben ahogy lehetséges.

Az adminisztrációra azt is mondjuk, hogy a Mű *gerince*, mert tartja az egész testet, amely különben nem létezne. És ez hála Istennek valóban így van, amit mindig észre kell vennünk és értékelnünk.

Nyilvánvalóan a numeráriák, akik az adminisztrációban dolgoznak, szintén ezt a gerincet és az apostolkodás apostolkodását alkotják.

Numerária auxiliar lányaim, nagyon izgalmas küldetések van: átalakítani ezt a világot, amelyben olyan sok az individualizmus és a közömbösség, egy valódi otthonná. A ti szeretettel végzett munkátok mindenhova elérhet. Ti egy emberibb és istenibb világot építetek, mert méltóbbá teszitek az imává alakított munkátokkal, a szeretetetekkel és a professzionalizmusotokkal, amellyel a személyekről teljességükben gondoskodtok.

IV. A Műbe szóló hivatás aggregátaként és aggregátusként

Saját karakter

18. Az aggregáták és aggregátusok, ti főként mély személyes apostolkodással valósítjátok meg az Opus Deit saját szakmai és családi környezetetekben, és együttműködtök a numeráriákkal és numeráriusokkal a Mű híveinek szolgálatában. Életetekkel megmutatjátok, hogy minden megkeresztelt ember apostolkodásának jellemzője a teljes szabadság. Ti ezt a cölibátusban élők minden energiájával valósítjátok meg. Ezért mondhatta nektek Szent Josemaría: “Irigyellek benneteket, mert az odaadásotok Istennek olyan teljes mint az enyém, de sokkal távolabbra is eljuttok.” ^[29] Mit kívánt ezzel kifejezni? Azt, hogy a legfontosabb a világban lenni, az események közepén, a munka

világában, a családok körében, és odavinni a keresztény életet.

Nagyon különböző körülményeitek lehetnek és mindenféle szakmai környezetben jelen lehettek.

Életetekben korlátlan lehetőségek nyílnak, ahol megtestesíthetitek és terjeszthetitek az Opus Dei

szellemiségét. Származásotok sokfélesége miatt eljuthattok a társadalom minden szintjére, és az állandóságotok miatt mindenhol megkönnyítitek az adott helyen történő apostolkodás

meggyökerezését. Életmódotok lehetővé teszi nagyon sokféle kapcsolat kialakítását és hosszútávú fenntartását: családi kapcsolatokban, szakmai körökben, szomszédokkal, a városban, a faluban vagy az országban ahol éltek. “Ti távolabbra eljuttok” – hangsúlyozta Szent Josemaría, és nemcsak az apostolkodás kiterjedésére gondolt, hanem a mélységére is, mert mások

számára tapasztalhatóvá válik, hogy mit jelent az Istennek való önátadás a világban, osztatlan szívvel.

Így érthetővé válik, hogy miért kívánta az Atyánk azt, hogy kétszer annyian legyenek az aggregáták és aggregátusok, mint a numeráriák és numeráriusok. Mert a legalapvetőbb munka mindenki számára a hétköznapi körülményei között és a munkája során történik.

Ha valaki a Műbe szóló lehetséges hivatásán töpreng, és a numerárius és aggregátus hivatás közül szeretne választani, akkor tisztázni kell vele, hogy téves felfogás azt hinni, hogy egy numerárius több mint egy aggregátus. Ez nagyon fontos a megkülönböztetésben a hivatás tisztázásakor. Vannak egyértelmű esetek, amikor konkretizálódik a hivatás a Műben: például egy házas ember szupernumerárius lehet, de numerárius vagy aggregátus nem.

Viszont vannak más, kevésbé egyértelmű esetek, amikor a végső döntést az érintettnek kell meghoznia, mert ő érzékeli, hogy Isten mit kér tőle konkrétan az egyetlen és közös hivatáson belül. Logikus és az okosság is azt diktálja, hogy az ember tanácsot kér a lelki vezetésben és az igazgatóktól, akik ismerik az illetőt és vele együtt igyekeznek megérteni Isten akaratát.

Krisztus jó illata

19. Konkrétan az aggregátákra és aggregátusokra utalva írta Szent Josemaría: “A munkájukon keresztül – néha testületi apostoli munkákban – mindenféle társadalmi körülményben, mindenhol, a föld legkülönbözőbb pontjain elviszik kollégáik közé Krisztus jó illatát; és igyekeznek keresztény értelmet adni a társadalmi, szakmai, gazdasági stb. feladatokban azoknak – legyenek köz- vagy magánszférában – akik

ugyanolyan háttérrel vagy társadalmi helyzettel rendelkeznek. És ezt általában úgy tehetik, hogy nem szükséges lakóhelyet vagy munkahelyet változtatniuk.” [30]. Közvetlenül Don Javiertől hallottam, amikor megerősítette Szent Josemaría tanítását, hogy az aggregáták és aggregátusok különösen világosan fejezik ki, hogy mi az Opus Dei, a hétköznapi élet, a munka és a családi élet megszentelésével hely változtatása nélkül.

Ti, aggregáták és aggregátusok gyakran dolgoztok testületi művekben az oktatás terén, vagy más apostoli tevékenységben. Mégsem ez a legfőbb módja annak, ahogy a Mű küldetésében résztvesztek, mert az egész Mű a kezetekben van. Néha szükség van arra, hogy ezeket a feladatokat végezzétek, de a legfontosabb a hétköznapi élet megszentelése, a barátság és a

bizalom az emberekkel, és adott esetben a barátaitok elkísérése a Szent Rafael-i és Szent Gábor-i munka képzéseire... Egyszóval Isten arra hív benneteket, hogy élesztő legyetek a tésztában. A ti jelentőségetek, ismétlem, a hétköznapi körülmények között végzett munka, és mindenkinek a saját feladata.

V. A Prelatúra papjai

20. A numeráriusok és aggregátusok közül kerülnek ki a Mű papi hivatásai, akik ugyanolyan lényegesek mint a világiak a Prelatúra teológiai és jogi valóságában. Ez nem a hivatás megkoronázása a Műben, hanem egy új módja a megélésének, mert a papok “még inkább kötelesek szívüket szőnyegként a földre tenni, hogy testvéreik puhára lépjenek.” ^[31] —

Az Egyházban végzett papi szolgálatukkal együtt – melynek

középpontja az Eucharisztia – a Prelatúra papjai főleg a többi tag szolgálatának és az apostoli kezdeményezések lelki ellátásának szenteli magát. Konkrétan, a Prelatúra sajátos lelkipásztori küldetése miatt, az Eucharisztia és a bűnbánat szentségének kiszolgáltatását végzik, Isten Igéjét hirdetik, lelki vezetést és széleskörű hittani képzést nyújtanak.

Az a tény, hogy a Prelatúra papjai ugyanúgy élik a Mű szellemiségét, mint a többiek, meghatároz egy papi stílust, szolgálatukban magától értetődően visszatükröződik a világi szellemiség; tisztelik és elősegítik érzékeny módon a világi hívek felelősségét és kezdeményezését; természetfölötti módon cselekszenek, hogy Istenhez közelítsék az embereket; a szabadság szellemét mozdítják elő, ami a szeretet; kezdeményeznek, hogy sok papi munkájuk legyen. Természetesen,

amennyire lehetséges, az egyházmegye tevékenységeiben is együttműködnek.

Mások szolgálatában

21. Egyik levele elején, amelyet különösen pap fiainak szánt, Szent Josemaría ezt írta: “Fiaim, azért szenteltek benneteket pappá, hogy szolgáljatok. Hadd kezdjem ezzel az emlékeztetővel, hogy papi küldetésetek a szolgálat küldetése. Ismerlek benneteket és tudom, hogy a szolgálat szó összefoglalja a vágyaitokat, egész életeteket, és büszkék vagytok rá, nekem pedig vígasztalás, mert ez az őszinte jószándékotok, hogy mindig másoknak akartok jót tenni, mint világi testvéreitek is, feljogosít engem arra, hogy azt mondjam, ti vagytok *gaudium meum, et corona mea* (Fil 4, 1), örömöm és koronám”[32].

A szolgálat szelleme, benneteket papokat arra indít, hogy egynek

érezzétek magatokat a többiek közül, tudatában annak, hogy a Műben “egyetlen osztály létezik, bár klerikusok és világiak alkotják” [33]. Ugyanakkor példátokkal és szavaitokkal, igyekeztek felébreszteni a többiekben az életszentség utáni vágyat és eszköz lenni a Mű egységében. Mindig nyitottnak lenni mindenkihez, törekedjete a megfelelő emberi színvonal fenntartására, a papi komolyságra a megjelenésekben, a beszédekben stb.

Gyermekeim, ha Szent Josemaría mindenkinek mondta: “Krisztusról kell beszélnünk és nem saját magunkról” [34], ti papok, különösen igyekezzetek, hogy ne csillogjatok, ne legyetek a főszereplők, hogy a főszereplő és életetek csillogása Krisztus legyen, és minden esetben fivéreitek és nővéreitek csillogjanak. Ehhez, ahogy jól tudjátok és igyekeztek is élni, elengedhetetlen az

Istennel való egységetek,
imádságotok és vidám áldozatotok,
életegységetek.

VI. A numeráriusok és aggregátusok apostoli cölibátusa

22. A numeráriusok és aggregátusok hivatása a Műben magában foglalja az apostoli cölibátust, amely ajándék Istentől és szeretetből fakadó válasz erre az ajándékra a Szeretetért.

“Mindig véssétek az emlékezetetekbe, hogy a mi cölibátusunk oka minden szeretet Szeretete” [35]. Ezért nem szabad úgy gondolnunk a cölibátusra, mint ha csak vagy főleg egy célszerű választás lenne, amely lehetővé teszi, hogy többet tudjunk a Mű feladataiban vállalni, vagy egyik helyről a másikra menni. Igaz, hogy a cölibátusban ez lehetséges, vagy könnyebb, de az alapvető ok az a különleges ajándék, hogy Krisztus életével azonosít minket. “A cölibátus

a hitet tanúsítja: az Istenben való hit érzékelhetővé válik ebben az életformában, és ennek csak Istenből kiindulva van értelme. Erre alapozni az életet, lemondani a házasságról és a családról azt jelenti, hogy Istent befogadjuk és valóságként tapasztaljuk, és képesek vagyunk Őt másokhoz is elvinni.” [36]

Az apostoli cölibátus nem választ el másoktól, de mivel azt jelenti, hogy osztatlan szívvel Isten mellett köteleződünk el, meglátszik az odaadott életünkben hasonlóan egy házas emberhez, aki szintén nem viselkedhet úgy, mintha nem fogadott volna hűséget a házastársának.

Ha radikálisan éljük a hivatást, néha talán összeütközésbe kerül a világ elvárásaival. Itt is alkalmazhatjuk azonban Szent Josemaría általánosabb megfontolásait: “És ha elpogányosodott vagy teljesen pogány közegbe kerülök, mely

ütközik az én életemmel, nem fog mesterkéltnek tűnni?-kérdézed. – A válaszom: életed egészen biztos ütközni fog az övékével, de pont ez az ellentét – melyet tetteiddel alátámasztott hited szít – tesz hitelessé. Ezt a fajta természetességet várom tőled.” [37]

Újítsuk meg ismét azt a meggyőződésünket, hogy az apostoli cölibátus ajándéka az isteni szeretetnek különleges jele, meghívás a Jézus Krisztussal való sajátos azonosulásra, amely mindenki szeretetére való nagyobb képességet hoz magával emberileg, de még inkább természetfölötti módon. Így cölibátusban, a fizikai anyaságot és apaságot megelőzve, sokkal nagyobb lelki anyaság és apaság válik lehetővé. De bármely esetről legyen szó, házas vagy cölibátusban élő, aki jobban szereti Istent, az fog jobban azonosulni

Krisztussal, hiszen a házasság is “egy isteni út a földön” [38].

VII. A supernumerária és supernumerárius hivatás a Műben

Nagyon nagy isteni kegyelem

23. Az Opus Dei híveinek legnagyobb részét ti supernumeráriák és supernumeráriusok alkotjátok, igyekeztek megszentelni életetek minden szeletét, és különösen a házastársi és családi életet, mert általában házas emberek vagytok. 1947-ben Szent Josemaría így írt spanyolországi fiainak válaszként a supernumeráriusokról szóló megfontolásokra: “Olvastam a jegyzeteket a supernumeráriusokról. (...) Jövő héten vissza fogom küldeni az oldalakat néhány konkrét megjegyzéssel. Már most annyit, hogy semmiképpen sem szabad szem elől veszíteni, hogy itt nem néhány

úr csatlakozik valamilyen egyesülethez. (...)

Szupernumeráriusnak lenni nagyon nagy kegyelem Istentől!” [39]. Isten adja a kegyelmet, *nagy kegyelmet*, ahogy Szent Josemaría írta a Műbe szóló hivatásról. A

szupernumeráriáknak és szupernumeráriusoknak különleges segítséget jelent megszentelődésük útján, amelyet a keresztség jelölt ki, és az esetek többségében a házasság szentsége valamint a családalapítás.

A meghívás feltételez egy választást, és ahogy már írtam, egy küldetésre irányul: Opus Deivé válni és megvalósítani az Opus Deit az Egyházban. A Szent Gábor-i munkáról szóló útmutatásokban így szól Szent Josemaría: “Férfiak és nők nagy csoportját látom tevékenyen (...). Mindenki tudatában annak, hogy Isten választotta ki, hogy a világban harcoljon a személyes életszentségéért, pontosan ott, ahol

van, szilárd és tanult áhítattal, és igyekezzen örömmel teljesíteni minden pillanat kötelességét – akkor is, ha nehezebbre esik.” [40] Tehát soha ne tekintsünk úgy a hivatásunkra, mint követelmények és kötelességek halmazára (bár természetesen tartalmazza), hanem inkább mint Isten kiválasztására, mint Isten nagy ajándékára.

A látóhatár, ami küldetéseteknek értelmet ad, “kövászniak lenni, ami istenivé teszi az embereket, és miközben istenivé teszi őket, igazán emberiekké is válnak” [41]. Mint Aquila és Priscilla, akik befogadták Szent Pált Korintusban (vö. ApCsel 18,2) és akik hirdették az evangéliumot Apollónak és még másoknak (vö. ApCsel 18,26; Róm 16,3; 1 Kor 16,19); mint sokan az első keresztények közül, akiknek élete ugyanolyan hétköznapi volt, mint kortársaiké, és ugyanakkor a föld

sója voltak és a világ világossága a sötétségben.

“A szupernumeráriák és szupernumeráriusok széles skálán mozognak a társadalmi háttérük, szakmai és hivatásbeli körülményeik szerint. Mindenféle körülményt és élethelyzetet megszentelnek ezek a gyermekeim, nők és férfiak, akik életállapotukon és helyzetükön belül a világban keresik a keresztény tökéletességet a hivatás teljességével.” [42] Figyeljétek meg, hogyan ragaszkodik az Atyánk a *hivatal teljességéhez* . Ami a sokféleséget illeti, egyértelmű, hogy a Mű az életszentség és apostolkodás útját a hétköznapi életben mutatja meg, a hétköznapi élet sokféleségével minden nemes emberi dologban.

Házasság és család

24. A Műben a szupernumeráriák és szupernumeráriusok hivatása elsősorban a családban fejlődik. “A ti

apostolkodásokat elsősorban otthon történik” [43]. Szent Josemaría arra vágyott, hogy házas gyermekeinek otthonai “derűsek és vidámak” legyenek, “az evangéliumi üzenet továbbadásának központjai” [44]. Ez az örökség, amit a társadalomra hagytok. Ezért írta nektek a következőket is: A képzés által, amit az Opus Dei nyújt nektek, értékelni tujátok a család szépségét, az otthon kialakításának természetfölötti értékét, a megszentelődés forrását, ami a házastársi kötelességekben rejlik.” [45].

Arra is meg vagytok hívva, hogy pozitívan hassatok más családokra is: különösen abban segíteni, hogy családi életüknek keresztény szellemisége legyen, és felkészíteni a fiatalokat a házasságra, hogy sok fiatal vágyjon és legyen kész a keresztény családalapításra, ahonnan majd számos cölibátusra

szóló hivatás, amit Isten kér,
származhat.

Az egyedülállók vagy özvegyek, és természetesen a gyermek nélküli párok számára is a családban van a legfontosabb apostolkodás, mert mindig lesz körülöttetek valamilyen módon család, amiről gondoskodnotok kell.

Keresztény módon befolyásolni a saját környezetünket

25. Szent Josemaría a keresztények nagy mozgósítását látta bennetek, amely kisugározza a munkátokban és környezetetekben Krisztus szeretetét, főleg a barátság és bizalom apostolkodásán keresztül. Ez hozzájárul a társadalmi struktúrák javulásához is úgy, hogy egyre emberibbé válnak és Isten gyermekeinek életéhez igazodnak, aktív részvételt vállalva korunk problémáinak megoldásában.

“Termékenyen apostolkodtok, ha

keresztény érzékkel igyekeztek irányt mutatni szakmátokban, az intézményekben és emberi struktúrákban, ahol dolgoztok és ahol mozogtok.” [46].

Világos, hogy a szupernumeráriák és szupernumeráriusok hivatása és a vele járó küldetés nem korlátozódik néhány áhítatgyakorlatra, képzési eszközben való részvételre vagy apostoli tevékenységre, hanem egész életeteket áthatja, mert minden lehet Istennel való találkozás és apostolkodás az életetekben. Az Opus Dei megvalósítása a saját életetekben valósul meg, és a szentek közössége miatt együttműködéseikkel az egész világon valósul meg. Vagy ahogyan az Alapítónk kifejezte: úgy valósítjuk meg az Isten Művét, hogy mindenki maga is Isten Műve.

Amikor sajátotoknak érzitek a Művet, akkor élénk érdeklődéssel vesztek részt a képzésben, el akarjátok vinni

Krisztust másokhoz, és tovább akarjátok adni a hitet. Valóban „az Opus Deiben kapott képzés rugalmas, úgy idomul a személyes és társadalmi körülményeidhez, mint egy kesztyű a kézhez. (...) Mivel csak egy szellemiségünk van és ugyanazok az aszketikus eszközeink, ezeket lehet és kell megvalósítani minden helyzetben merevség nélkül.” [47]

Ez a rugalmasság és a merevség kerülése nem jelenti azt, hogy a szupernumerária, szupernumerárius hivatás kevesebb követelményt állítana fel Krisztus hősie vagy radikális követésében. Ezért nem kell annyira a körülményeitek különbözőségére összpontosítani, hanem inkább a lényegére annak, hogy azokban a körülményekben, a hívásokban, mi az Isten-adta küldetések. Bármely helyzetben a lényeg Krisztussal lenni, Krisztust

szeretni, Krisztussal dolgozni és elvinni őt mindenhova.

Amikor Szent Josemaría azt írta, hogy „a supernumeráriák és a supernumeráriusok részlegesen szentelik magukat a Mű szolgálatának” [48], akkor az aktuálisan lehetséges rendelkezésreállásokra utalt különböző apostoli kezdeményezésekben, és nem arra, hogy részlegesen valósítjátok meg az Opus Deit. Mivel, megismétlem, a Művet egész életünk folyamán megvalósítjuk. Ezért írta a következőt is az Atyánk, amikor a supernumeráriusok küldetéséről beszélt: „erre az apostolkodásra nemcsak néha-néha vagy véletlenül kerül sor, hanem szokványos módon, a hivatás révén, és ez egy élethosszig tartó ideál.” [49]

Isten számít rátok, hogy kinyíltok, mint egy legyező, spontán módon és

kezdemenyezően, és elviszitek az evangélium örömhírét mindenféle embernek. „Apostolkodásokban kezdemenyeznetek kell a szellemiségünk diktálta széles lehetőségek formájában, a körülményeiteknek legmegfelelőbb tevékenységekkel – bárhol legyetek, bármilyen környezetben és bármikor.” [50]

Ez a nagyszerű küldetése házas gyermekeimnek, olyan küldetés melynek nincsenek határai. „Ne legyen egyetlen falu se szupernumeráriák és szupernumeráriusok nélkül, akik ott sugározzák a szellemiségünket.” [51]

VIII. A Szent Kereszt Papi Társaság aggregátus és szupernumerárius hivatásai a Műben

26. „Ti ugyanúgy részei vagytok a Műnek mint én”- mondta Szent Josemaría a Szent Kereszt Papi Társaság agregátus és

szupernumerárius papjainak és diakónusainak, akik nincsenek inkardinálva a Prelatúrában.

Természetesen az életszentségre szóló meghívás a világ közepén a világi papokra is érvényes, akik az egyházmegyékben vannak inkardinálva. A Műbe szóló hivatás ugyanaz: isteni hívás az életszentség keresésére és a saját körülmények közötti apostolkodásra, a saját feladatainak teljesítésére, ugyanazzal a szellemiséggel és aszketikus eszközökkel, így tartozni az Opus Dei családjához.

A Műhöz való tartozás jogi formája valóban különbözik a Prelatúra hívei és a Szent Kereszt Papi Társaság tagjai között, az utóbbiak nincsenek inkardinálva a Prelatúrában. A jogi kötelék különbsége (sorrendben: joghatóság vagy társulás) azonban semmilyen módon nem változtat azon a tényen, hogy a hívás azonos:

az életszentség elérése ugyanazzal a szellemiséggel és az Opus Dei sajátos eszközeivel.

Ez a jogi különbség lehetővé teszi számotokra, hogy megkapjátok a hívást a Múbe anélkül, hogy elmozdítanának a helyetekről, hiszen a saját egyházmegyétekben maradtok püspökötökkel és paptársaitokkal való kapcsolatotok változtatása nélkül. Megfelelő eszközöket biztosítva a hivatásotok megerősíti és megkönnyíti papi kötelességeitek és szolgálatotok hűséges és nagylelkű teljesítését, s így még inkább szeretni fogjátok életszentségre vezető utatokat. Ezenkívül pedig különösen igyekeztek előmozdítani a papi hivatásokat, kovászként kell működnötök a püspökkel való egységben és az egyházmegyétek papjai közötti testvériségben.

Mennyire biztatott benneteket az Atyánk ebben! „Próbáljátok meg kísérni egymást, még fizikailag is. Igazi hús szívetek legyen, mert az a szív, amellyel Jézust, az Atyát és a Szentlelket szeretjük, hús szív. Ha egy testvéredet nehéz helyzetben látod, menj, menjél hozzá, és nem várd meg, míg hív.” [52].

Örömmel kell eltöltenie bennünket annak a gondolatnak, hogy a munka megszentelése (ami a lelki életünk tengelye) alapvetően azt jelenti a Szent Kereszt Papi Társaság tagjai számára, hogy megszentelik papi tevékenységüket. Fő szempontjait illetően, már önmagában is szent ez a tevékenység, ugyanakkor, mint más munkák, helye és eszköze lehet a személyes életszentségnek és apostolkodásnak.

(27) Közeledünk 1928. október 2. százéves évfordulójához, amikor is Isten megmutatta a Művet Szent Josemaríának. Azóta a világban és az Egyházban, és így a Műben is, nagyon sok öröm és sok fájdalom volt és van továbbra is.

1975. március 27-én egy elmélkedésben az Atyánk felelevenítette az Opus Dei rövid történetét: „Óriási panoráma: milyen sok szenvedés, milyen sok öröm! És most már csak öröm, csak öröm... Mert megtapasztaltuk azt az igazságot, hogy a szenvedés a szobrász vésője, aki mindannyiunkból, ebből az alaktalan anyagból, amik vagyunk, ki akar formálni egy keresztet, Krisztust, azt a másik Krisztust, akivé lennünk kell. Uram, köszönök mindent. Nagyon köszönöm!” [53].

A keresztény hivatás szépsége, ahogy Isten meghatározta a Műben

mindannyiunk számára, örömmel kell eltöltsön minket: egyrészt egészséges emberi örömmel, amikor oly sok jó embert és jó dolgot látunk; másrészt az a különös természetfölötti öröm, aminek „a gyökerei kereszt alakúak” - ahogy azt az Atyánk megerősítette. Öröm azt tudni, és reflektáljunk erre még egyszer, hogy „a Szent Kereszt kitartóvá fog tenni minket, az evangélium szellemével a cselekvés apostolkodássá válik, mint az imádság és áldozat édes gyümölcse.” [54].

Kérjük a Szűzanyát, hogy áldjon meg és emlékeztessen minket anyai módon, hogy a Mű mindannyiunk kezében van. Így ha követjük Isten akaratát és válaszolunk kegyelmére, akkor az 1928. október 2-án elkezdődött történet folytatódni fog a gyengeségeink és hibáink ellenére az idők végezetéig. Továbbra is örömmel fogunk dolgozni és

igyekszünk Krisztust helyezni
minden emberi tevékenység
csúcsára. Isten dicsőségére.

Minden szeretetemmél megáldalak
benneteket!

Atyátok,

Róma, 2020. október 28.

.....

[1] Levél 1932.I.9. 9.pont

[2] Levél 1950.XII.12. 35. pont

[3] Levél, 1954.V.31. 17. pont

[4] Levél, 1967.III.19. 93.pont

[5] Isten barátai 146.

[6] vö. Aquinói Szt. Tamás a Római
levélről 8. fejezet 3.

[7] Fratelli tutti 277.

[8] Lumen Gentium konstitúció 3.

[9] Kovácstűzhely 69.

[10] uo. 835.

[11] Ferenc pápa: Evangelii gaudium
121.pont

[12] Beszélgetések Mons. Escrivával
19. pont (magyarul nem jelent meg)

[13] Levél 1954.V.31. 34. pont

[14] Krisztus előttünk jár 71.

[15] Kovácstűzhely 156.

[16] Levél 1951.XII.24. 137.pont

[17] Levél 1961.I.25. 11.pont

[18] Boldog Álvaro del Portillo
megjegyzése az Iránymutatás a Szent
Mihály-i munkához 135/a ponthoz

[19] vö. Prelátus üzenete 2020.VII.20.

[20] Levél 1957.IX.29. 8.pont

[21] uo. 79. pont

[22] Javier Echevarría lelkipásztori levele, 1995.XI.28. 16. pont

[23] Iránymutatás a Szent Gábor-i munkához 113.pont

[24] Iránymutatás a Mű természetfölötti szellemiségéről 28.pont

[25] Elmélkedés 1963.IV.28.

[26] II. János Pál pápa *Mulieris dignitatem* 30. pont

[27] Beszélgetés Mons.Escrivával: Nők a társadalomban, 88.pont

[28] Levél 1965.VII.29. 11. pont

[29] Összejövétel 1962.IX.15.

[30] Levél 1957.IX.29. 13.pont

[31] Levél 1956.VIII.8. 7.pont

[32] Uo. 1.pont

[33] Uo. 5.pont

[34] Krisztus előttünk jár, 163. pont

[35] Iránymutatás a Szent Mihály-i munkához 84. pont

[36] XVI. Benedek beszéde 2006.XII. 22.

[37] Út 380,

[38] Beszélgetések Mons.Escrivával 82.pont

[39] Levél az Opus Dei általános tanácsához 1947.XII.18.

[40] Iránymutatás a Szent Gábor-i munkához 9.pont

[41] Levél 1959.I.9. 7.pont

[42] uo. 10.pont

[43] Uo. 53. pont

[44] Krisztus előttünk jár 30.pont

[45] Levél 1959.I.9. 53.pont

[46] Uo. 17.pont

[47] Uo. 33.pont

[48] Iránymutatás a Szent Gábor-i munkához 23. pont

[49] Uo. 15. pont

[50] Levél 1942.X.24. 46.pont

[51] Levél 1959.I.9. 13.pont

[52] Családi összejövétel papokkal, jegyzetek, 1972.X.26.

[53] Prédikációból feljegyzett szavak

[54] Iránymutatás a Mű természetfölötti szellemiségéről 28. pont

.....

Copyright © Prelatura Sanctæ Crucis
et Operis Dei

(A szerzői jog tulajdonosának
kifejezett engedélye nélkül tilos e
levél egészének vagy bármely
részének nyilvános terjesztése)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-levele-2020-oktober-28/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-levele-2020-oktober-28/)
(2025.08.15.)